

คู่มือ การรทวเอนภษษอกร
ตามประมวลรชฎากร

แถบุคคลตามลษญวว่าด้วย
การเวนการเกบ ภษษชอน

คำนำ

คู่มือการยกเว้นภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรแก่บุคคล ตามสัญญา ว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้หรือจะได้อำกับรัฐบาลต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เป็นแนวทางเบื้องต้น กรณีหลักการและสิทธิประโยชน์ที่มีภายใต้บทบัญญัติตามสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ตลอดจนแนวทางปฏิบัติสำหรับสิทธิประโยชน์ดังกล่าว เพื่อลดภาระภาษีซ้ำซ้อนระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นจากการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศ และสนับสนุนทั้งการค้าและการลงทุนเข้าสู่ประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี เนื่องจากบทบัญญัติในสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ในแต่ละฉบับอาจกำหนดไว้แตกต่างกัน ผู้เสียภาษีจำเป็นต้องพิจารณารายละเอียดของบทบัญญัติแห่งสัญญาฯ ฉบับที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในแต่ละกรณี ทั้งนี้ สามารถศึกษารายละเอียดของบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ในแต่ละฉบับ (ทั้งภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ) ที่มีผลใช้บังคับแล้ว จากเว็บไซต์กรมสรรพากรที่ www.rd.go.th ในหัวข้อ “ความรู้เรื่องภาษี” และ “อนุสัญญาภาษีซ้อน” ตามลำดับ

คู่มือฉบับนี้ ปรับปรุงล่าสุด ถึง เดือนกุมภาพันธ์ 2556

กรมสรรพากร
พฤษภาคม 2556

สารบัญ

หลักการพื้นฐานของสัญญา ว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ

1. สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้ หรือจะจัดทำกับรัฐบาลต่างประเทศ **10**
2. วัตถุประสงค์ของสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ **10**
 - 2.1 บรรเทา หรือ ขจัดปัญหาการจัดเก็บภาษีซ้ำซ้อน ระหว่างประเทศ
 - 2.2 ป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศ
3. ประเภทของภาษีภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ **13**
4. บุคคลผู้ได้รับสิทธิประโยชน์ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ **13**
5. การอ้างสิทธิบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ **15**
6. สิทธิบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนอื่นๆ นอกจากสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ **17**
 - 6.1 ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย
 - 6.2 ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

กรณีบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ

1. ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยคือใคร **22**
2. การเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย **22**
3. การเก็บภาษีเงินได้จากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ **23**
4. สิทธิประโยชน์สำหรับบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ **25**
5. การดำเนินการจัดการภาระภาษีซ้อน กรณีบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย **28**
6. การดำเนินการจัดการภาระภาษีซ้อน กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ **34**

กรณีบุคคลธรรมดา ซึ่งเป็นพหุภิกษาที่อยู่ในประเทศไทย หรือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย

1. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยคือใคร **44**
2. ปัญหาการมีถิ่นที่อยู่ซ้ำซ้อน (Problems of Dual Residence) **44**
3. สิทธิการขจัดภาวะภาษีซ้ำซ้อนเฉพาะเงินได้จาก
แหล่งนอกประเทศไทย **45**
4. วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตแบบธรรมดา
(Ordinary Tax Credit) **45**
5. การดำเนินการขจัดภาวะภาษีซ้อน กรณีบุคคลธรรมดา
เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย **51**
6. การดำเนินการขจัดภาวะภาษีซ้อน กรณีบริษัทหรือ
ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย **54**
7. วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตเพื่อส่งเสริมการลงทุน
(Tax Sparing Credit) **56**
8. วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บ
จากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศคู่สัญญาฯ
(Underlying Tax Credit) **61**

ภาคผนวก

- ก. รายชื่อประเทศคู่สัญญา (จัดเรียงตามพยานะภาษาไทย) **66**
(ข้อมูล <http://www.rd.go.th/publish/765.0.html>)
- ข. ตัวอย่างเอกสารหลักฐานการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
(กรณีประเทศไทย) **72**
- ค. ตัวอย่างหนังสือรับรองการเสียภาษีเป็นภาษาอังกฤษ
(กรณีประเทศไทย) **74**

หลักการพื้นฐานของสัญญา

ว่าด้วยการเก็บ ภาษีซ้อน

หลักการพื้นฐานของสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ

1 สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้หรือได้ทำไว้หรือจะ-ได้ทำกับรัฐบาลต่างประเทศ

สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้หรือจะ-ได้ทำกับรัฐบาลต่างประเทศหรือ Double Tax Agreements (DTAs) เป็นสนธิสัญญาทางภาษีแบบทวิภาคี (Bilateral Treaties) มีคู่สัญญาสองฝ่าย เป็นการลงนามระหว่างประเทศไทย และ ประเทศคู่สัญญาต่างๆ

2 วัตถุประสงค์ของสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ

2.1 บรรเทาหรือขจัดปัญหาการจกเก็บภาษีซ้ำซ้อนระหว่างประเทศ

บุคคลผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษีจากเงินได้พึงประเมินภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร อาจมีหน้าที่ต้องเสียภาษีจากเงินได้พึงประเมินดังกล่าวในต่างประเทศ

กรณีดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นการจกเก็บภาษีซ้ำซ้อนระหว่างประเทศ กล่าวคือ เป็นกรณีที่เงินได้ประเภทหนึ่งของบุคคลเจ้าของเงินได้รายหนึ่ง ต้องถูกจกเก็บภาษีเงินได้มากกว่าหนึ่งครั้งภายใต้กฎหมายภาษีอากรของประเทศมากกว่าหนึ่งประเทศขึ้นไป

ตัวอย่างที่ 1

บริษัท ก จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย ในรอบระยะเวลาบัญชีที่ผ่านมา บริษัท ก มีรายได้จากการประกอบกิจการในประเทศไทย จำนวนทั้งสิ้น 2,000,000 บาท และมีรายได้จากสำนักงานสาขาในประเทศไทย จำนวนทั้งสิ้น 2,000,000 บาท ดังนั้น บริษัท ก ต้องรับรู้รายได้เพื่อเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย ตามนัยมาตรา 65 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 4,000,000 บาท

อย่างไรก็ตาม รายได้จากสำนักงานสาขาในประเทศไทย จำนวนทั้งสิ้น 2,000,000 บาท ของบริษัท ก อาจมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทยภายใต้กฎหมายภาษีเงินได้นิติบุคคลของประเทศไทยในเวลานี้ เดียวกัน เนื่องจากเข้าลักษณะเป็นรายได้จากการประกอบกิจการในประเทศไทย หากบริษัท ก ต้องเสียภาษีทั้งในประเทศไทยและประเทศไทยจก รายได้จากสำนักงานสาขาในประเทศไทย จำนวนทั้งสิ้น 2,000,000 บาท แล้ว ย่อมถือได้ว่า บริษัท ก ถูกจกเก็บภาษีซ้ำซ้อน

การจกเก็บภายใต้กฎหมายภาษีอากรของประเทศหนึ่ง ในกรณีที่เงินได้นั้นมีที่มาของเงินได้เกิดขึ้นในประเทศดังกล่าว เป็นการจกเก็บตามแหล่งที่มาของเงินได้ดังกล่าว (กรณีตามตัวอย่างที่ 1 คือประเทศไทย) เรียกประเทศนั้นว่า ประเทศแหล่งเงินได้ (Source Country)

การจกเก็บภายใต้กฎหมายภาษีอากรของประเทศหนึ่ง กรณีที่เงินได้นั้นมีที่มาของเงินได้เกิดขึ้นนอกประเทศของตน แต่เนื่องจากบุคคลผู้เป็นเจ้าของเงินได้นั้นๆ มีสถานภาพ หรือความสัมพันธ์บางประการกับ

ประเทศนั้น เช่น กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศนั้น หรือ กรณีบุคคลธรรมดา บุคคลธรรมดาดังกล่าว เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น หลักการดังกล่าว เป็นการจัดเก็บตามหลักถิ่นที่อยู่ เรียกประเทศนั้นว่า ประเทศถิ่นที่อยู่ (กรณีตามตัวอย่างที่ 1 คือ ประเทศไทย)

การจัดเก็บภาษีเงินได้ของประเทศแหล่งเงินได้และประเทศถิ่นที่อยู่จากเงินได้ประเภทเดียวกันโดยมีเจ้าของเงินได้พึงประเมินเป็นบุคคลรายเดียวกัน นำไปสู่การเกิดภาษีซ้อนระหว่างประเทศ เป็นไปได้ทั้งกรณีการจัดเก็บภาษีในประเทศไทยตามหลักแหล่งเงินได้ หรือในทางกลับกัน กรณีการจัดเก็บภาษีในประเทศไทยตามหลักถิ่นที่อยู่ โดยทั้งสองกรณีจำเป็นต้องพิจารณาแยกออกจากกัน ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงในแต่ละราย

เพื่อเป็นการบรรเทา หรือขจัดภาระจากการจัดเก็บภาษีซ้ำซ้อนระหว่างประเทศดังกล่าว บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ จึงได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวได้รับการยกเว้น หรือลดอัตราภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรไว้ในหลายกรณี ทั้งนี้ ประกอบกับ มาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 กำหนดให้ยกเว้นภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรแก่บุคคลตามสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้หรือจะทำได้ทำกับรัฐบาลต่างประเทศ

2.2 ป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศ

บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยได้ลงนามกับประเทศคู่สัญญาต่างๆ ได้กำหนดให้ประเทศ

คู่สัญญาทั้งสองจะต้องให้ความร่วมมือกันในการแลกเปลี่ยนข้อมูลตามที่กำหนด เพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศคู่สัญญาทั้งสอง ตลอดจนวางแนวทางหลักการในการแก้ไขปัญหาการเลี่ยงภาษีในบางกรณี เช่น ปัญหากรณีการตั้งราคาระหว่างวิสาหกิจในเครือเดียวกันที่แตกต่างจากราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร เป็นต้น

3 ประเภทของภาษีภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

ภายใต้บทบัญญัติว่าภาษีที่อยู่ในขอบเขตของสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ กำหนดให้ยกเว้นภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรในหมวด 3 ภาษีเงินได้ ซึ่งครอบคลุมส่วน 2 การเก็บภาษีจากบุคคลธรรมดา และ ส่วน 3 การเก็บภาษีจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

นอกจากนี้ สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ได้กำหนดให้ยกเว้นภาษีอากร กรณีภาษีเงินได้ที่จัดเก็บภายใต้พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียมด้วย

4 บุคคลผู้ได้รับสิทธิประโยชน์ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ใช้บังคับกับบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ ในกรณีประเทศไทย บุคคลธรรมดาผู้อยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา

แต่เมื่อรวมระยะเวลาทั้งหมดแล้วถึง 180 วันในปีภาษีหนึ่ง ตามนัย มาตรา 41 วรรคสาม แห่งประมวลรัษฎากร ประการหนึ่ง หรือบริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย อีกประการหนึ่ง ถือได้ว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

ดังนั้น การนำบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ฉบับใดขึ้นกล่าวอ้างสำหรับผู้เสียภาษีรายใดรายหนึ่งนั้น ต้องพิจารณาถึง ข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียภาษียังกล่าวมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยหรือประเทศ คู่สัญญาของสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ฉบับดังกล่าวหรือไม่ สำหรับ กรณีการจ่ายเงินได้ว่าได้จ่ายเงินได้ดังกล่าวเข้าไปประเทศใดนั้น มิได้ หมายความว่าต้องนำสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ที่ประเทศไทยทำกับ ประเทศนั้นมาใช้เสมอไป

ตัวอย่างที่ 2

บริษัท ก จำกัด ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย จ่ายเงิน ประเภทลิขสิทธิ์ให้แก่สำนักงานสาขาในประเทศสิงคโปร์ของบริษัท M จำกัดที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา กรณี ดังกล่าว เจ้าของเงินได้ คือ บริษัท M จำกัด ถือว่ามีถิ่นที่อยู่ในประเทศ สหรัฐอเมริกา ไม่ใช่ประเทศสิงคโปร์ที่มีสำนักงานสาขาตั้งอยู่ จึงต้อง นำบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ระหว่างประเทศไทย กับประเทศสหรัฐอเมริกามากล่าวอ้าง และมีใช้นำบทบัญญัติแห่งสัญญา ว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ระหว่างประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์มา พิจารณาแต่อย่างใด

5 การอ้างสิทธิบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อน ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

ผู้เสียภาษีที่จะสามารถกล่าวอ้างบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการ เก็บภาษีซ้อนฯ มาเพื่อพิจารณาให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีได้ ต่อเมื่อ ผู้เสียภาษียังกล่าวมีหน้าที่ต้องเสียภาษีภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวล- รัษฎากร หรือพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียมแล้วเท่านั้น หากไม่ ปรากฏว่า ผู้เสียภาษียังกล่าวนั้นมีภาระภาษีตามกฎหมายภายในแต่อย่างใด กรณีนี้ไม่มีประเด็นพิจารณาสิทธิประโยชน์ภายใต้บทบัญญัติแห่งสัญญา ว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม การกล่าวอ้างว่าถึงสิทธิบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อน ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ โดยบุคคลใด ให้ถือเป็นหน้าที่ของ บุคคลนั้นสำหรับการพิสูจน์ข้อเท็จจริงแห่งสิทธิของตนดังกล่าว เทียบเคียง ได้กับคำพิพากษาของศาลฎีกา ที่ 2956/2525 ราย บริษัท โรตราโค (ประเทศไทย) จำกัด (โจทก์) และ กรมสรรพากร (จำเลย) ว่า “ความตกลง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยกับสหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมันและญี่ปุ่นมีอย่างไร เป็นข้อเท็จจริงซึ่งโจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบ”

ดังนั้น ผู้เสียภาษีต้องจัดเตรียมเอกสารตามความเป็นจริงเพื่อ แสดงต่อเจ้าพนักงานประเมิน ดังนี้

5.1 หลักฐานการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อเสียภาษี (Certificate of Residence for Tax Purposes) การนำสืบเพื่อขอรับสิทธิประโยชน์ตามที่กำหนดไว้ในสัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ บุคคล หรือ บริษัทหรือ

ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้ภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร ต้องมีหลักฐานที่แสดงว่า ตนมีถิ่นที่อยู่เพื่อเสียภาษีในประเทศคู่สัญญาในปีภาษี หรือภายในรอบระยะเวลาบัญชีที่ใช้สิทธิขอบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้นด้วย โดยกรณีบุคคลธรรมดาที่มีใช้ผู้อยู่ในประเทศไทยตามนัยมาตรา 41 วรรคสาม แห่งประมวลรัษฎากร และกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ หนังสือรับรองการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อเสียภาษีในประเทศคู่สัญญาของปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่ใช้สิทธิขอบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ต้องจัดทำโดยหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีเงินได้ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ของประเทศคู่สัญญาฯ โดยตรง

5.2 หลักฐานการชำระภาษีในประเทศคู่สัญญาตามจำนวนที่ได้ชำระไปจริงสำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว สำหรับการขอเครดิตภาษีในประเทศไทย หลักฐานดังกล่าวต้องจัดทำโดยหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีอากรภายใต้สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ของประเทศคู่สัญญาฯ โดยตรง

กรณีหนังสือรับรองการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อเสียภาษีเงินได้ตามข้อ 5.1 และ 5.2 หากจัดทำเป็นภาษาต่างประเทศ ให้จัดทำคำแปลเป็นภาษาไทยกำกับมาพร้อมกัน โดยให้มีการรับรองความถูกต้องสำหรับการแปลจากหน่วยงานราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในนามของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยประจำประเทศคู่สัญญาดังกล่าว เช่น สถานทูต หรือสถานกงสุลไทยในประเทศคู่สัญญานั้นๆ เป็นต้น

6 สิทธิบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนอื่นๆ นอกจากสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

6.1 ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

บุคคลธรรมดาผู้อยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษีใด ประการหนึ่ง หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ อีกประการหนึ่ง ถือได้ว่ามีใช้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ดังนั้น การจัดเก็บภาษีในประเทศไทยกรณีดังกล่าว จึงเป็นไปตามหลักแหล่งเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย หากไม่ปรากฏบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ที่กำหนดให้สิทธิประโยชน์ในการบรรเทาภาระการเสียภาษีที่ซ้ำซ้อนไว้แล้ว จะไม่มีบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรใดที่กำหนดการบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนในต่างประเทศไว้อีก

6.2 ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

6.2.1 กรณีบุคคลธรรมดาผู้อยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดถึง 180 วันในปีภาษีใด ประการหนึ่ง หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย อีกประการหนึ่ง ถือได้ว่าเป็นผู้อยู่ในประเทศไทย หรือกล่าวอีกนัยคือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้ภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร เมื่อนำเงินได้พึงประเมินที่ตนได้รับจากประเทศคู่สัญญาฯ ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว หรือเมื่อนำรายได้ที่เกิดขึ้นใน

ต่างประเทศภายในรอบระยะเวลาบัญชีที่ผ่านมา ไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย ผู้นั้นอาจมีสิทธินำภาษีเงินได้ที่ตนชำระแล้วในต่างประเทศ มาขอยกเว้นหรือเครดิตภาษีจากจำนวนภาษีเงินได้ในประเทศไทยตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดภายใต้บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ฉบับที่เกี่ยวข้อง หากนำหลักฐานซึ่งเป็นหนังสือรับรองการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ มาแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

6.2.2 กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ได้รับรายได้จากการประกอบกิจการในต่างประเทศและได้เสียภาษีเงินได้ในต่างประเทศไปแล้ว เมื่อนำรายได้ที่ได้รับดังกล่าวมารวมคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยตามมาตรา 65 แห่งประมวลรัษฎากร อาจเลือกวิธีการเพื่อบรรเทาภาระการเสียภาษีที่ซ้ำซ้อนวิธีการใดวิธีการหนึ่งสำหรับแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีนอกเหนือจากสิทธิตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดภายใต้บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังนี้

(1) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย อาจมีสิทธิได้รับการยกเว้นภาษีอากรตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 300) พ.ศ. 2539 หรือตามมาตรา 5 วิสติ แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2500 หรือ

(2) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย มีสิทธินำรายจ่ายภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เสียในต่างประเทศทั้งจำนวนมาถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล หากรายจ่ายดังกล่าวไม่เข้าลักษณะเป็นรายจ่ายต้องห้ามในการคำนวณกำไรสุทธิตามมาตรา 65 ตรี แห่งประมวลรัษฎากร

การนำรายจ่ายภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เสียในต่างประเทศทั้งจำนวนมาถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ต้องมีหลักฐานหรือหนังสือรับรองโดยหน่วยงานในต่างประเทศที่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีอากรในประเทศดังกล่าวจากรายได้จำนวนนั้นๆ และต้องมีรายละเอียดเพียงพอว่าเป็นรายจ่ายภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เสียในต่างประเทศ ตามจำนวนและเวลาที่เป็นจริง (ดูข้อ 5.1 และ 5.2)

กรณีบุคคลธรรมดาซึ่ง

มีไร้ผู้มีถิ่นที่อยู่
ในประเทศไทย

หรือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ

กรณีบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ

1 ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยคือใคร

ผู้ใดอยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษีใด ประการหนึ่ง หรือบริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ อีกประการหนึ่ง ถือได้ว่ามิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย การจัดเก็บภาษีเงินได้ในประเทศไทย กรณีดังกล่าว จึงเป็นไปตามหลักแหล่งเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

2 การเก็บภาษีเงินได้จากบุคคลธรรมดา ซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

บุคคลธรรมดาชาวต่างชาติซึ่งมิใช่ผู้อยู่ในประเทศไทย มีหน้าที่ ต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทยภายใต้หลักการมีแหล่งเงินที่เกิดขึ้นใน ประเทศไทย ไม่ว่าเงินได้ดังกล่าวได้จ่ายในหรือนอกประเทศไทย ดังนั้น หากบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้อยู่ในประเทศไทยมีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร ที่เข้าลักษณะเงินได้เนื่องจากหน้าที่งาน หรือ กิจการที่ทำในประเทศไทย หรือเนื่องจากกิจการของนายจ้างในประเทศไทย

หรือเนื่องจากทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทยแล้ว บุคคลธรรมดาผู้นั้นมีหน้าที่ ต้องเสียภาษีในประเทศไทยจากเงินได้ดังกล่าว ทั้งนี้ ตามมาตรา 41 วรรค หนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร

ตัวอย่างที่ 3

นาย A สัญชาติอเมริกัน เดินทางเข้ามาทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ให้แก่สำนักงานสาขาขอนแก่นของบริษัท ก จำกัด ซึ่งเป็นนิติบุคคลที่ตั้ง ขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย โดยรวมเวลาการทำงานในประเทศไทย จำนวน 150 วันในปีภาษี 2551 และบริษัท ก ได้โอนค่าตอบแทนจากการ รับทำงานเป็นที่ปรึกษาของนาย A ดังกล่าวเข้าบัญชีของนาย A ในประเทศ สหรัฐอเมริกา ดังนั้น แม้นาย A ไม่อยู่ในประเทศไทยถึง 180 วันในปีภาษี ดังกล่าว และไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนในประเทศไทย แต่นาย A มีหน้าที่ ต้องเสียภาษีในประเทศไทยจากเงินได้ดังกล่าว เนื่องจากค่าตอบแทนที่นาย A ได้รับจึงเข้าลักษณะเงินได้เนื่องจากหน้าที่งานที่ทำในประเทศไทยใน ปีภาษีนั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา 41 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร

3 การเก็บภาษีเงินได้จากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของ ต่างประเทศ มีหน้าที่เสียภาษีภายใต้หลักการมีแหล่งเงินที่เกิดขึ้นใน ประเทศไทย ได้แก่

3.1 กรณีการเสียชีวิตในกำรสุทธิตั้งค้ำนวนได้จากรายได้จก กิจการหรือเนื่องจกกิจการที่ได้กระทำในประเทศไทยในรอบระยะเวลา บัญชี ตามมาตรา 66 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร

3.2 กรณีการเสียชีวิตในกำรสุทธิตั้งค้ำนวนได้จากรายได้จก กิจการหรือเนื่องจกกิจการที่ได้กระทำในประเทศไทยในรอบระยะเวลา บัญชี ตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร หากมีลูกจ้าง ผู้กระทำการ แทน ผู้ทำการติดต่อ ในการประกอบกิจการในประเทศไทย ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย

3.3 กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย ของต่างประเทศ ตามมาตรา 66 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร หากมี เงินได้จากกิจการขนส่งผ่านประเทศต่างๆ มีหน้าที่เสียภาษีเฉพาะจก กิจการขนส่ง ตามมาตรา 67 แห่งประมวลรัษฎากร

3.4 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของ ต่างประเทศที่จำหน่ายเงินกำไรหรือเงินประเภทอื่นที่กั้นไว้จกกำไรหรือ ที่ถือได้ว่าเป็นเงินกำไรออกไปจกประเทศไทย มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้ โดย หักภาษีจกจำนวนเงินที่จำหน่ายนั้น ตามมาตรา 70 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

3.5 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของ ต่างประเทศ ที่ไม่ได้ประกอบกิจการในประเทศไทยจึงไม่มีหน้าที่เสียภาษี จกกำรสุทธิตั้งค้ำนวนได้จกกิจการหรือเนื่องจกกิจการที่ได้กระทำในประเทศไทย

ในรอบระยะเวลาบัญชี ตามข้อ 3.1 หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศดังกล่าวได้รับเงินได้พึงประเมินตาม มาตรา 40 (2)(3)(4)(5) หรือ (6) แห่งประมวลรัษฎากร ที่จ่ายจกหรือ ในประเทศไทย บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นมีหน้าที่เสียภาษี โดยให้ ผู้จ่ายเงินได้หักภาษีจกเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามอัตราภาษีเงินได้สำหรับ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร

4 สิทธิประโยชน์สำหรับบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้มี กิ่งที่อยู่ในประเทศไทย หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

การบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษี ซ้อนฯ สำหรับบุคคลธรรมดาซึ่งอยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือ หลายระยะเวลารวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษีใด และ บริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ

4.1 ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ในประเทศไทย หรือ

4.2 ไม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ในประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศ ที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น เพียงแต่เสียภาษีในอัตราภาษีที่กำหนดไว้ตามบทบัญญัติ ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ในแต่ละฉบับ ซึ่งต่ำกว่า อัตราภาษีที่กำหนดไว้ภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร

สิทธิประโยชน์ภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ใน

ข้อ 4.2 ผู้ที่อยู่ในประเทศไทยชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษีนั้น และบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ เมื่อชำระภาษีในประเทศไทยแล้ว สามารถขอหนังสือรับรองการเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย เป็นภาษาอังกฤษจากสำนักงานสรรพากรภาค หรือสำนักบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่ แล้วแต่กรณี เพื่อนำไปเป็นเอกสารประกอบการพิจารณาในการกล่าวอ้างสิทธิขจัดการะภาษีที่ซ้ำซ้อนในประเทศของตนตามบทบัญญัติว่า ด้วยวิธีการขจัดการะภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ โดยเฉพาะการนำภาษีเงินได้ที่เสียไปในประเทศไทยดังกล่าวมาเป็นเครดิตต่อภาษี ซึ่งได้เรียกเก็บจากเงินได้ในประเทศที่ตนมีถิ่นที่อยู่ดังกล่าวได้

อย่างไรก็ตาม การขจัดการะภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้บทบัญญัติว่าด้วยวิธีการขจัดการะภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เป็นการดำเนินการโดยประเทศที่บุคคลผู้เป็นเจ้าของเงินได้นั้นมีถิ่นที่อยู่ ดังนั้น กรณีผู้อยู่ในประเทศไทยชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษีนั้น หรือกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ จะไม่สามารถอ้างสิทธิขจัดการะภาษีที่ซ้ำซ้อนในประเทศไทยตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดการะภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ โดยเฉพาะการนำภาษีเงินได้ที่เสียไปในประเทศมาเป็นเครดิตต่อภาษีในประเทศไทย เนื่องจากผู้ที่อยู่ในประเทศไทยชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษีดังกล่าว และรวมถึงกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ ไม่เข้าลักษณะผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 4

กรณีการจ่ายค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับงานเพลงลิขสิทธิ์เพื่อจำหน่ายในประเทศไทยให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ มิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย และมีหลักฐานที่แสดงว่า มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ซึ่งเป็นประเทศคู่สัญญา กับประเทศไทยในปีภาษี หรือภายในรอบระยะเวลาบัญชีที่ตนขอใช้สิทธิขบรเทาการะภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาฯ เงินดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นค่าแห่งสิทธิ์ตามมาตรา 40 (3) แห่งประมวลรัษฎากร และเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ใดๆ ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมีหน้าที่หักภาษีจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายในอัตราร้อยละ 5 แล้วนำส่งกรมสรรพากรพร้อมยื่นแบบแสดงรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายใน 7 วันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่จ่ายเงินได้พึงประเมินนั้นตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 12 วรรคสอง (ก) แห่งอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และทุน และมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 โดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ สามารถขอหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นภาษาอังกฤษจากสำนักงานสรรพากรภาค หรือสำนักบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่ แล้วแต่กรณี เพื่อนำไปเป็นเอกสารประกอบการพิจารณาในการกล่าวอ้างสิทธิขจัดการะภาษีที่ซ้ำซ้อนในราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

ตามข้อ 23 วิธียกเว้นและเครดิต ภายใต้อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรฯ โดยเฉพาะการนำภาษีเงินได้ที่เสียไปในประเทศไทยดังกล่าวมาเป็นเครดิตต่อภาษีในราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ได้

5 การดำเนินการจัดการภาษีซ้อนกรณีบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

กรณีบุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทยจากเงินได้ตามมาตรา 41 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร ให้พิจารณาตามขั้นตอน ดังนี้

(1) ผู้เสียภาษีต้องนำหลักฐานซึ่งเป็นหนังสือรับรองการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ตามกฎหมายภายในของประเทศคู่สัญญาฯ มาแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าเป็นผู้มีสิทธิขอบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ที่กล่าวอ้างในปีภาษีนั้นถูกต้องตามความเป็นจริง

ผู้เสียภาษีนำหลักฐานมาแสดงครบถ้วนถูกต้อง

(2) เจ้าพนักงานฯ พิจารณาว่า เงินได้ตามข้อเท็จจริงเป็นเงินได้พึงประเมินประเภทใดตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร และเข้าลักษณะเป็นเงินได้ประเภทใดภายใต้บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

เจ้าพนักงานฯ ตรวจสอบบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

(3) การพิจารณาบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เจ้าพนักงานฯ ต้องพิจารณาโดยถือสถานภาพประเทศไทยว่าเป็นประเทศแหล่งเงินได้ภายใต้บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้น โดยหากบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังกล่าว กำหนดให้ผู้เสียภาษีได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ในประเทศไทย ให้เจ้าพนักงานฯ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียภาษีมีคุณสมบัติครบถ้วนในการได้รับยกเว้นภาษีในประเทศไทยตามที่บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้นกำหนดไว้หรือไม่ หากถูกต้องครบถ้วน จึงพิจารณายกเว้นภาษีเงินได้ตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ และมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 ต่อไป

เจ้าพนักงานฯ พิจารณายกเว้นภาษีเงินได้ตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องภายใต้ประมวลรัษฎากร และสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

ตัวอย่างที่ 5

กรณีเงินเดือนค่าตอบแทนของชาวญี่ปุ่นซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทยที่ได้จากการทำงานกับบริษัทไทยในประเทศไทยตามสัญญาให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค (Technical Assistance Agreements) ถือว่าชาวญี่ปุ่นผู้นั้นมีเงินได้เนื่องจากหน้าทำงานในประเทศไทย ตามมาตรา 41 วรรคแรก มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ให้ประเทศไทย และถือว่าประเทศไทยเป็นประเทศแหล่งเงินได้

อย่างไรก็ตาม หากชาวญี่ปุ่นผู้นี้มีสถานภาพเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศญี่ปุ่น ขั้นตอนแรก ต้องนำหลักฐานซึ่งเป็นหนังสือรับรองการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ตามกฎหมายภายในของประเทศญี่ปุ่นมาแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงสามารถนำบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาภาษีซ้อนเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นมากล่าวอ้างได้

ขั้นตอนต่อมา เจ้าพนักงานฯ พิจารณาว่า เงินได้ดังกล่าวเข้าลักษณะข้อ 14 เงินได้จากการให้บริการส่วนบุคคล ภายใต้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น

การพิจารณาในสาระสำคัญของบทบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้เงินได้ดังกล่าวซึ่งเกิดขึ้นในประเทศไทยถูกจัดเก็บโดยประเทศไทย และไม่มี การลดอัตราภาษีลงแต่อย่างใด แต่สามารถนำภาษีเงินได้ที่ชำระในประเทศไทย ไปเป็นเครดิตต่อภาษีที่ต้องชำระในประเทศญี่ปุ่นจากเงินได้จำนวนดังกล่าว อย่างไรก็ตาม หากปรากฏข้อเท็จจริงครบตามเงื่อนไขสามประการ

อย่างไรก็ตาม หากการพิจารณาในขั้นตอน (3) การพิจารณาบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ พบว่า บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังกล่าว กำหนดให้ผู้เสียภาษีมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในประเทศไทย แต่ได้รับสิทธิลดอัตราภาษีเงินได้ลงจากอัตราที่เรียกเก็บภายใต้ประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงานฯ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียภาษีมียุทธศาสตร์ครบถ้วนสำหรับการลดอัตราภาษีในประเทศไทยลงตามที่บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้นกำหนดไว้หรือไม่ หากถูกต้องครบถ้วน จึงพิจารณาลดอัตราภาษีลงตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ และมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 ต่อไป

การลดอัตราภาษีในกรณีนี้ หากผู้เสียภาษีประสงค์จะขอหนังสือรับรองการเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษจากกรมสรรพากร ย่อมเป็นสิทธิอันพึงกระทำได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เสียภาษีดังกล่าวนำไปเป็นเอกสารประกอบการพิจารณาในการกล่าวอ้างสิทธิขจัดภาวะภาษีที่ซ้ำซ้อนในประเทศของตน ตามบทบัญญัติว่าด้วยวิธีการขจัดภาวะภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ โดยเฉพาะการนำภาษีเงินได้ที่เสียไปในประเทศไทย มาเป็นเครดิตต่อภาษีซึ่งได้เรียกเก็บจากเงินได้ในประเทศที่ตนมีถิ่นที่อยู่ได้

ตาม (ก)(ข) และ (ค) ดังต่อไปนี้ เงินได้ที่เกิดขึ้นทั้งหมดจะเป็นสิทธิในการจัดเก็บภาษีโดยประเทศถิ่นที่อยู่ของชาวญี่ปุ่น (หรือประเทศญี่ปุ่น) เพียงประเทศเดียว ประเทศไทยต้องยกเว้นการจัดเก็บภาษีจากเงินได้ของชาวญี่ปุ่นผู้นั้น โดยรายละเอียดเงื่อนไขทั้งสามประการ มีดังนี้

(ก) ชาวญี่ปุ่นผู้นั้น ต้องอยู่ในประเทศแหล่งเงินได้ (ประเทศไทย) ในปีภาษีดังกล่าวเป็นระยะเวลารวมกันไม่เกิน 180 วัน ทั้งนี้ แนวทางการพิจารณาคือ การเข้ามาปรากฏในประเทศไทยของชาวญี่ปุ่นผู้นั้น เช่น หนังสือเดินทางว่ามีระยะเวลาแล้วเท่าใด จำนวนวันเกิน 180 วันในปีภาษีนั้นๆ หรือไม่

(ข) การจ่ายเงินได้สำหรับชาวญี่ปุ่น ต้องจ่ายโดยหรือในนามของบริษัทญี่ปุ่นเท่านั้น ดังนี้ ถ้าหากเงินได้ถูกจ่ายโดยบริษัทไทยเมื่อใด ถือว่าไม่ครบองค์ประกอบเงื่อนไขของข้อนี้ เว้นแต่เป็นกรณีบริษัทไทยเป็นผู้จ่าย “ในนาม” ของบริษัทญี่ปุ่น เช่น บริษัทไทยทตรงเงินจ่ายไปก่อน แล้วจึงเรียกเก็บจากบริษัทญี่ปุ่นต่อไป และ

(ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้ของชาวญี่ปุ่นผู้นี้ ไม่ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจ อันต้องเสียภาษีในประเทศแหล่งเงินได้ หมายความว่า เงินเดือนของชาวญี่ปุ่นผู้นี้ ต้องไม่ถูกนำมารับรู้เป็นรายจ่ายของวิสาหกิจที่ต้องเสียภาษีในประเทศไทย ซึ่งหมายถึง บริษัทญี่ปุ่นซึ่งมีสำนักงานสาขา หรือมี

สถานประกอบการถาวรในประเทศไทย และต้องมีหน้าที่ต้องเสียภาษีจากกำไรสุทธิในประเทศไทย หากปรากฏว่า การคำนวณเพื่อเสียภาษีในประเทศไทยของสำนักงานสาขา หรือสถานประกอบการถาวรในประเทศไทยของบริษัทญี่ปุ่นดังกล่าว ได้นำเงินได้ที่จ่ายสำหรับชาวญี่ปุ่นผู้นั้นในประเทศไทยมาลงเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีให้กับประเทศไทยแล้ว ย่อมถือว่าไม่ครบเงื่อนไขที่กำหนดไว้

กรณีเจ้าพนักงานฯ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียภาษีมีคุณสมบัติครบถ้วนในการได้รับยกเว้นภาษีในประเทศไทยตามที่บัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังกล่าวกำหนดเงื่อนไขทั้งสามประการไว้หรือไม่ หากถูกต้องครบถ้วน จึงพิจารณายกเว้นภาษีเงินได้ตามบทบัญญัติแห่งสัญญาฯ และมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 ต่อไป อย่างไรก็ตาม หากพบว่าชาวญี่ปุ่นผู้นั้นไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนในการได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ในประเทศไทยตามที่บัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้นกำหนดไว้ เงินได้ดังกล่าวจะถูกจัดเก็บในประเทศไทย ตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร และไม่มีผลการลดอัตราภาษีเงินได้ลงแต่อย่างใด แต่ชาวญี่ปุ่นผู้นี้สามารถนำภาษีเงินได้ที่ได้ชำระไปจริงในประเทศไทย ไปเป็นเครดิตต่อภาษีเงินได้ที่จะต้องชำระในประเทศญี่ปุ่นจากเงินได้จำนวนดังกล่าวได้

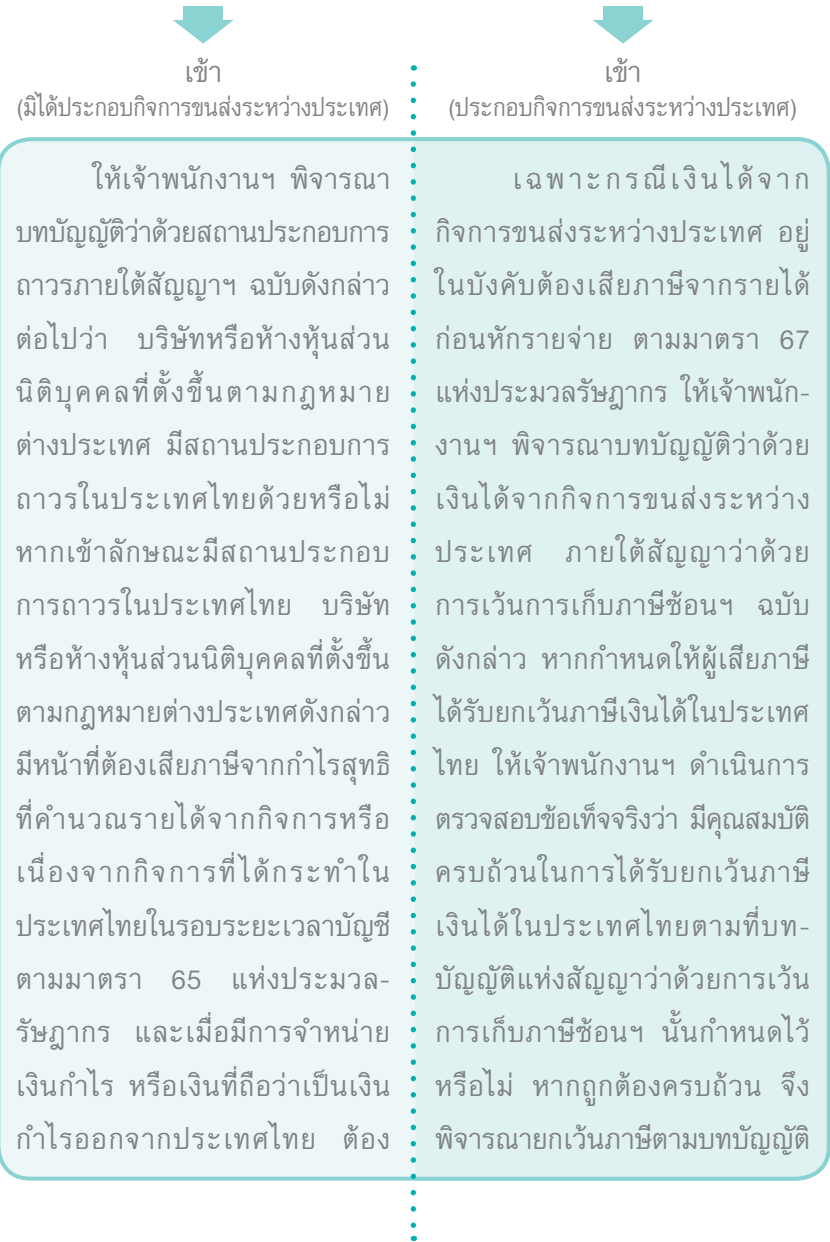
6 การดำเนินการจัดการภาษีซ้อน กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้น ตามกฎหมายของต่างประเทศ

กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ และมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย ให้ดำเนินการพิจารณาตามขั้นตอน ดังนี้

(1) ผู้เสียภาษีต้องนำหลักฐานซึ่งเป็นหนังสือรับรองการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ตามกฎหมายภายในของประเทศคู่สัญญาฯ มาแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ว่าเป็นผู้มีสิทธิขอบรรเทาภาระภาษีที่ซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ที่กล่าวอ้างในปีภาษีนั้นถูกต้องตามความเป็นจริง

ผู้เสียภาษีนำหลักฐานมาแสดงครบถ้วนถูกต้อง

(2) เจ้าพนักงานฯ พิจารณาว่าเข้าลักษณะกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ และมีหน้าที่ต้องเสียภาษีจากกำไรสุทธิที่คำนวณจากรายได้จากกิจการหรือเนื่องจากกิจการที่ได้กระทำในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชี ตามมาตรา 66 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร หรือ ตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร หรือไม่

เข้า
(มิได้ประกอบกิจการขนส่งระหว่างประเทศ)

เสียภาษีจากการจำหน่ายเงินกำไร
ดังกล่าว ตามมาตรา 70 ทวิ แห่ง
ประมวลรัษฎากร

เข้า
(ประกอบกิจการขนส่งระหว่างประเทศ)

แห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนฯ และมาตรา 3 แห่ง
พระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 18)
พ.ศ. 2505 ต่อไป หรือ หากกำหนด
ให้ผู้เสียภาษีมีหน้าที่ต้องเสียภาษี
ในประเทศไทย แต่ได้รับสิทธิลด
อัตราภาษีลงจากอัตราที่เรียกเก็บ
ภายใต้ประมวลรัษฎากร ให้เจ้า-
พนักงานฯ ดำเนินการตรวจสอบข้อ
เท็จจริงว่า ผู้เสียภาษีมียุทธสมบัติ
ครบถ้วนสำหรับการลดอัตราภาษี
ในประเทศไทยลงตามทวิบัญญัติ
แห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนฯ นั้นกำหนดไว้หรือไม่
หากถูกต้องครบถ้วน จึงพิจารณา
ลดอัตราภาษีลงตามทวิบัญญัติแห่ง
สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษี
ซ้อนฯ และมาตรา 3 แห่งพระราช-
กฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505
ต่อไป

เข้า
(มิได้ประกอบกิจการขนส่งระหว่างประเทศ)

ในกรณีนี้ หากผู้เสียภาษี
ประสงค์จะขอหนังสือรับรองการ
เสียภาษีในประเทศไทยเป็นภาษา
อังกฤษจากกรมสรรพากร ย่อมเป็น
สิทธิอันพึงกระทำได้ ทั้งนี้ เพื่อให้
ผู้เสียภาษีดังกล่าวนำไปเป็นเอกสาร
ประกอบการพิจารณาในการกล่าว
อ้างสิทธิขจัดภาวะภาษีที่ซ้ำซ้อน
ในประเทศของตน ตามบทบัญญัติ
ว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนภายใต้
สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษี
ซ้อนฯ โดยเฉพาะการนำภาษีที่เสีย
ไปในประเทศไทย มาเป็นเครดิตต่อ
ภาษีซึ่งได้เรียกเก็บจากเงินได้ใน
ประเทศที่ตนมีถิ่นที่อยู่ได้

เข้า
(ประกอบกิจการขนส่งระหว่างประเทศ)

ในกรณีการลดอัตราภาษี
เงินได้ หากผู้เสียภาษีประสงค์จะ
ขอหนังสือรับรองการเสียภาษีใน
ประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษจาก
กรมสรรพากร ย่อมเป็นสิทธิอัน
พึงกระทำได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เสียภาษี
ดังกล่าวไปเป็นเอกสารประกอบ
การพิจารณาในการกล่าวอ้างสิทธิ
ขจัดภาวะภาษีที่ซ้ำซ้อนในประเทศ
ของตน ตามบทบัญญัติว่าด้วยวิธี
การขจัดภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่า
ด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ โดย
เฉพาะการนำภาษีเงินได้ที่เสียไป
ในประเทศไทย มาเป็นเครดิตต่อภาษี
ซึ่งได้เรียกเก็บจากเงินได้ในประเทศ
ที่ตนมีถิ่นที่อยู่ได้

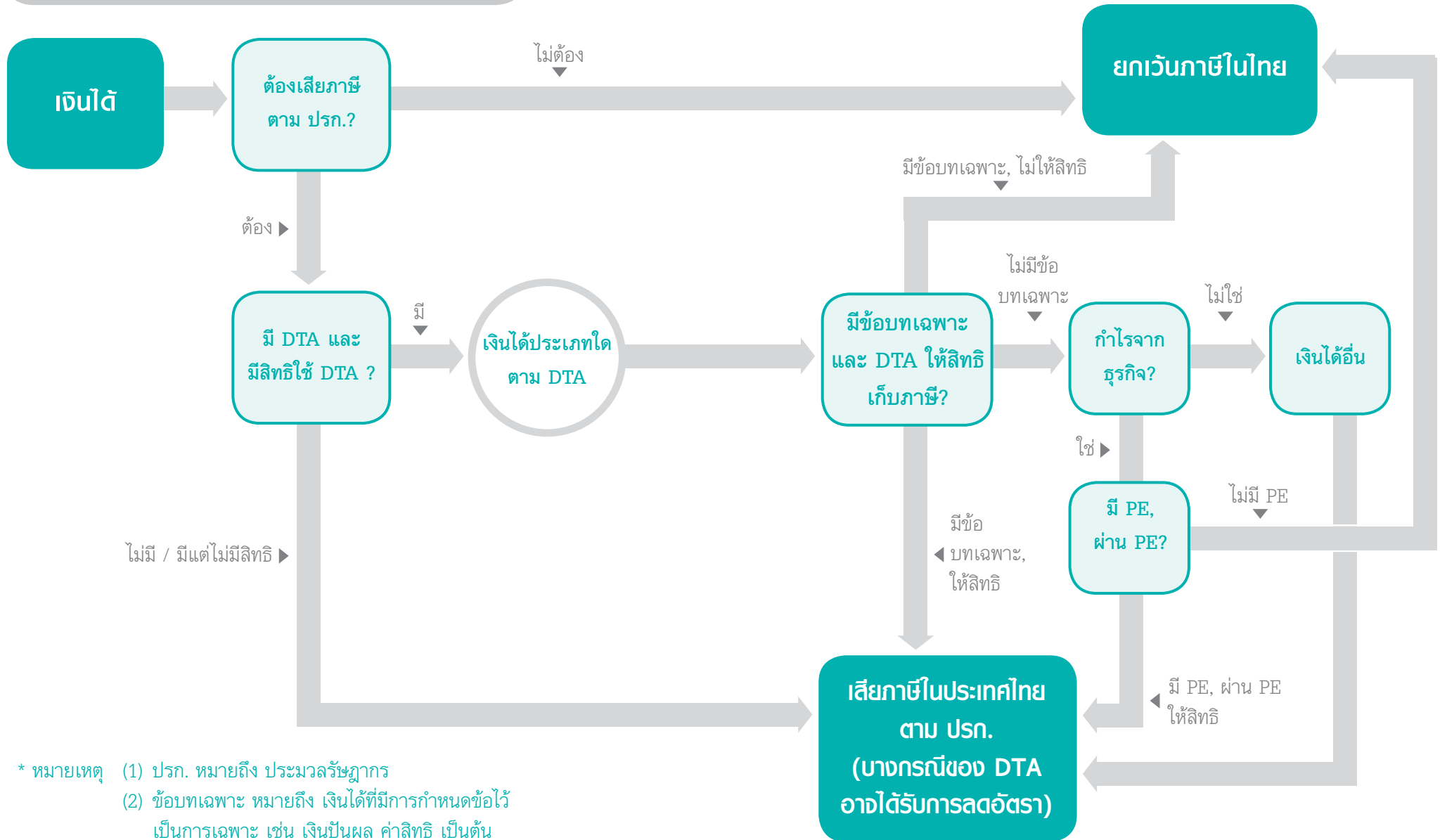
หากเจ้าพนักงานฯ พิจารณาว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศไม่มีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทยภายใต้บทบัญญัติว่าด้วยสถานประกอบการถาวรภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ฉบับดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการในประเทศไทยจะได้รับการยกเว้นภาษีในประเทศไทยตามบทบัญญัติว่าด้วยข้อกำรธุรกิจแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ และมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 (ดูแผนภาพประกอบหน้า 40)

อย่างไรก็ตาม กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่ไม่มีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทยภายใต้บทบัญญัติว่าด้วยสถานประกอบการถาวรภายใต้สัญญาฯ ฉบับดังกล่าว ถือว่าเข้าลักษณะบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย และหากได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2)(3)(4)(5) หรือ (6) แห่งประมวลรัษฎากรที่จ่ายจากหรือในประเทศไทยและเงินได้ดังกล่าว เข้าลักษณะเป็นเงินได้เฉพาะประเภทตามที่บทบัญญัติภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ กำหนดไว้เป็นการเฉพาะสำหรับเงินได้ประเภทนั้นๆ โดยให้สิทธิแก่ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น มีสิทธิจัดเก็บ เช่น บทบัญญัติว่าด้วยเงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และผลได้จากทุน เป็นต้น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย โดยให้ผู้จ่ายหักภาษีจากเงินได้

พึงประเมินที่จ่ายตามอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังกล่าว อาจกำหนดให้ผู้เสียภาษีได้รับสิทธิลดอัตราภาษีลงจากอัตราที่เรียกเก็บภายใต้ประมวลรัษฎากรโดยเจ้าพนักงานฯ ต้องดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียภาษีมีคุณสมบัติครบถ้วนสำหรับการลดอัตราภาษีเงินได้ในประเทศไทยลงตามที่บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้นกำหนดไว้หรือไม่ หากถูกต้องครบถ้วน จึงพิจารณาลดอัตราภาษีเงินได้ลงตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ และมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2505 ต่อไป

ในกรณีนี้ หากผู้เสียภาษีประสงค์จะขอหนังสือรับรองการเสียภาษีในประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษจากกรมสรรพากร ย่อมเป็นสิทธิอันพึงกระทำได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เสียภาษีดังกล่าวนำไปเป็นเอกสารประกอบการพิจารณาในการกล่าวอ้างสิทธิขจัดภาวะภาษีที่ซ้ำซ้อนในประเทศของตนตามบทบัญญัติว่าด้วยวิธีการขจัดภาวะภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ โดยเฉพาะการนำภาษีเงินได้ที่เสียไปในประเทศไทย มาเป็นเครดิตต่อภาษีซึ่งได้เรียกเก็บจากเงินได้ในประเทศที่ตนมีถิ่นที่อยู่ได้

แผนภาพประกอบ

* หมายเหตุ (1) ปรก. หมายถึง ประมวลรัษฎากร
 (2) ข้อบทเฉพาะ หมายถึง เงินได้ที่มีการกำหนดข้อไว้เป็นการเฉพาะ เช่น เงินปันผล ค่าสิทธิ เป็นต้น

กรณีบุคคลธรรมดาซึ่ง

เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

หรือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย

กรณีบุคคลธรรมดา ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย

1 ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยคือใคร

บุคคลธรรมดาที่อยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมเวลาทั้งหมดถึง 180 วันในปีภาษีใด ประการหนึ่ง หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย อีกประการหนึ่ง ถือได้ว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย การจัดเก็บภาษีในประเทศไทยกรณีดังกล่าว จึงเป็นไปตามหลักถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย การรับรู้รายได้หรือเงินได้ที่ต้องนำมาเสียภาษีในประเทศไทย โดยไม่จำกัดเฉพาะเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเท่านั้น แต่รวมถึงเงินได้ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ ซึ่งเป็นไปตามหลัก Worldwide Income Taxation ด้วย

2 ปัญหาการมีถิ่นที่อยู่ซ้ำซ้อน (Problems of Dual Residence)

อย่างไรก็ตาม หากบุคคลธรรมดาหรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดที่มีถิ่นที่อยู่ทั้งในประเทศไทยและในประเทศคู่สัญญาฯ ในเวลา

เดียวกัน การพิจารณาว่าบุคคลธรรมดาหรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลดังกล่าวมีถิ่นที่อยู่ในประเทศใด ให้เป็นไปตามบทบัญญัติว่าด้วยการมีถิ่นที่อยู่แห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ฉบับนั้นได้กำหนดไว้

3 สิทธิการขจัดการภาษีซ้ำซ้อน เฉพาะเงินได้จากแหล่งนอกประเทศไทย

การบรรเทาหรือแก้ไขปัญหาภาษีซ้ำซ้อนระหว่างประเทศให้แก่ผู้อยู่ในประเทศไทยตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ต้องเป็นกรณีเฉพาะเงินได้ที่เกิดขึ้นและได้เสียภาษีเงินได้ในประเทศคู่สัญญาฯ จากเงินได้ดังกล่าว

4 วิธีการขจัดการภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตแบบธรรมดา (Ordinary Tax Credit)

วิธีการขจัดการภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตแบบธรรมดา (Ordinary Tax Credit) เป็นวิธีพื้นฐานตามข้อวิธีการขจัดการภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ฉบับต่าง ๆ

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เมื่อได้รับเงินได้จากประเทศคู่สัญญาฯ ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ ตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยสามารถนำจำนวนภาษีเงินได้ที่เสียไปในประเทศคู่สัญญาฯ มาเป็นเครดิตต่อภาษีเงินได้ในประเทศ

ไทยของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตาม จำนวนเครดิตนั้นต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีเงินได้ในประเทศไทย ซึ่งจัดเก็บจากเงินได้จากประเทศคู่สัญญา ดังกล่าวด้วย

วิธีการคำนวณจำนวนเครดิตซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยตามวรรคก่อน ได้แก่

$$\text{จำนวนเครดิต} = \frac{\text{เงินได้จากประเทศคู่สัญญา} \times \text{ภาษีที่คำนวณได้ในประเทศไทย}}{\text{เงินได้รวมจากทุกแหล่งเงินได้}}$$

ตัวอย่างที่ 6

บริษัท ก เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย มีสำนักงานสาขาในประเทศญี่ปุ่น 1 แห่ง หากรอบระยะเวลาบัญชี 2550 บริษัท ก รับรู้รายได้จำนวน 200,000,000.00 บาท โดยแบ่งเป็นรายได้จากการประกอบกิจการโดยสำนักงานสาขาในต่างประเทศจำนวน 100,000,000.00 บาท มีรายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร 20,000,000.00 บาท (ไม่รวมรายจ่ายภาษีเงินได้ต่างประเทศ) และได้เสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิในต่างประเทศไปแล้ว US\$ 200,000.00 และมีรายได้จากการประกอบกิจการโดยสำนักงานใหญ่ในประเทศไทยจำนวน 100,000,000.00 บาท มีรายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร 30,000,000.00 บาท มีจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้า 1,000,000.00 บาท (หากอัตราแลกเปลี่ยน US\$ 1 เท่ากับ 40.00 บาท ณ วันที่บริษัท ก ชำระภาษีในต่างประเทศ จำนวนภาษีเงินได้ที่เสียในต่าง

ประเทศ = US\$ 200,000.00 x 40 = 8,000,000.00 บาท และอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยคือ ร้อยละ 30 ของกำไรสุทธิ)

ขั้นตอนที่ 1

รอบระยะเวลาบัญชี 2550 บริษัท ก รับรู้รายได้จำนวน	200,000,000.00 บาท
หัก รายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร	50,000,000.00 บาท
กำไรสุทธิ	150,000,000.00 บาท
ภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทย ร้อยละ 30	45,000,000.00 บาท

การคำนวณภาษีเงินได้ในประเทศไทย บริษัท ก จะต้องไม่นำจำนวนภาษีเงินได้ที่เสียในต่างประเทศมารับรู้เป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ

ขั้นตอนที่ 2

บริษัท ก คำนวณจำนวนเครดิตตามข้อว่าด้วยวิธีการจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว

$$\begin{aligned} \text{จำนวนเครดิต} &= \frac{\text{เงินได้จากประเทศคู่สัญญา} \times \text{ภาษีที่คำนวณได้ในประเทศไทย}}{\text{เงินได้รวมจากทุกแหล่งเงินได้}} \\ &= \frac{100,000,000.00 \times 45,000,000.00}{200,000,000.00} \\ &= 22,500,000.00 \text{ บาท} \end{aligned}$$

ตัวอย่างที่ 7

นาย ก เป็นผู้อยู่ในประเทศไทยสำหรับปีภาษี 2551 หากปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในปีภาษีดังกล่าว นาย ก มีสถานภาพโสด และได้รับเงินได้จากสัญญาจ้างแรงงานที่ทำในประเทศไทยจำนวน 600,000.00 บาท และมีภาษีที่ถูกนายจ้างหักไว้จำนวน 250,000.00 บาท อย่างไรก็ตาม นาย ก มีรายได้จากการให้บริการเป็นที่ปรึกษาในประเทศสิงคโปร์ จำนวน US\$ 4,000.00 หรือ 160,000 บาท และได้เสียภาษีจากเงินได้ดังกล่าวไว้ จำนวน US\$ 1,000.00 หรือ 40,000.00 บาท (หากอัตราแลกเปลี่ยน US\$ 1 เท่ากับ 40.00 บาท) ซึ่งนาย ก ได้นำเงินได้หลังจากหักภาษีที่ประเทศสิงคโปร์เข้ามาในประเทศไทยภายในปีภาษีเดียวกันที่ได้รับเงินได้ดังกล่าว

ขั้นตอนที่ 1

นาย ก ต้องคำนวณภาษีเงินได้ในประเทศไทยจากเงินได้ที่ได้รับตามมาตรา 48 แห่งประมวลรัษฎากร

เงินได้ตามมาตรา 40(1) แห่งประมวลรัษฎากร	600,000.00 บาท
เงินได้ตามมาตรา 40(2) แห่งประมวลรัษฎากร	160,000.00 บาท
หัก ค่าใช้จ่าย ตามมาตรา 42 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร	<u>60,000.00 บาท</u>
เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	700,000.00 บาท
หัก ค่าลดหย่อน ตามมาตรา 47(1) แห่งประมวลรัษฎากร	<u>30,000.00 บาท</u>
เงินได้สุทธิ	<u>670,000.00 บาท</u>

บริษัท ก มีสิทธินำจำนวนเครดิตที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวได้ตามความเป็นจริงแต่ไม่เกินกว่าจำนวน 22,500,000.00 บาท ประกอบกับมีจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้า 1,000,000.00 บาท บริษัท ก จึงมีภาษีเงินได้ต้องชำระในประเทศไทยจำนวน 36,000,000.00 บาท โดยคำนวณจาก $(45,000,000.00 - 8,000,000.00) - 1,000,000.00$ บาท

กรณีบุคคลธรรมดา หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีเครดิตภาษีที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ และจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้าตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรให้นำเครดิตภาษีที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ มายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวก่อน เหลือเท่าใดจึงนำจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้ามายกเว้นหากจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้ามีจำนวนเกินกว่าภาระภาษีที่ต้องชำระเมื่อได้หักเครดิตภาษีที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ แล้ว บุคคลธรรมดา หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลดังกล่าว ย่อมมีสิทธิได้รับเงินจำนวนที่เกินนั้นคืน แต่ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร

การคำนวณภาษี ตามมาตรา 48(1) แห่งประมวลรัษฎากร

150,000	ยกเว้น	0
350,000	อัตรากาษี ร้อยละ 10	35,000
170,000	อัตรากาษี ร้อยละ 20	34,000

จำนวนกาษีที่คำนวณได้ ตามมาตรา 48(1) แห่งประมวลรัษฎากร
เท่ากับ 69,000.00 บาท (35,000.00 + 34,000.00 บาท)

จำนวนกาษีที่คำนวณได้ ตามมาตรา 48(2) แห่งประมวลรัษฎากร
เท่ากับ 800.00 บาท (160,000.00 บาท X 5/1000)

ดังนั้น นาย ก มีภาระกาษีเงินได้ในประเทศไทยจากจำนวน
69,000.00 บาท

ขั้นตอนที่ 2

นาย ก คำนวณจำนวนเครดิตตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดกาษีซ้อน
แห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บกาษีซ้อนฯ เพื่อนำมายกเว้นกาษีเงินได้ใน
ประเทศไทยในปีกาษีดังกล่าว

$$\begin{aligned}\text{จำนวนเครดิต} &= \frac{\text{เงินได้จากประเทศคู่สัญญา} \times \text{กาษีที่คำนวณได้ในประเทศไทย}}{\text{เงินได้รวมจากทุกแหล่งเงินได้}} \\ &= \frac{160,000.00 \times 69,000.00 \text{ บาท}}{760,000.00} \\ &= 14,526.32 \text{ บาท}\end{aligned}$$

นาย ก มีสิทธินำจำนวนเครดิตที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการ
ขจัดกาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บกาษีซ้อนฯ เพื่อนำมา
ยกเว้นกาษีเงินได้ในประเทศไทยในปีกาษีดังกล่าวได้ตามความเป็นจริงแต่
ไม่เกินกว่าจำนวน 14,526.31 บาท ดังนั้น แม้ปรากฏหลักฐานว่า นาย ก
ได้เสียกาษีในประเทศคู่สัญญาฯ คือ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 40,000.00
บาท แต่นาย ก จะนำมายกเว้นกาษีเงินได้ในประเทศไทยในปีกาษีดังกล่าว
ได้เพียง 14,526.31 บาท นาย ก จึงมีกาษีเงินได้ต้องชำระในประเทศไทย
จำนวน 54,473.69 บาท (69,000.00 – 14,526.31)

อย่างไรก็ตาม นาย ก ยังมีจำนวนกาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้
ล่วงหน้า 250,000.00 บาท ดังนั้น จำนวนกาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้า
มีจำนวนเกินกว่าภาระกาษีที่ต้องชำระเมื่อได้หักเครดิตกาษีที่คำนวณได้
ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดกาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บกาษี
ซ้อนฯ แล้ว นาย ก ย่อมมีสิทธิได้รับเงินจำนวนที่เกินนั้นคืน จำนวน
195,526.31 บาท โดยคำนวณจากกาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่ายไว้ จำนวน
250,000.00 บาท หักด้วยภาระกาษี 54,473.69 บาท

5 การดำเนินการขจัดการกาษีซ้อน กรณีบุคคลธรรมดาเป็นผู้อยู่ในประเทศไทย

กรณีบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และมีหน้าที่
ต้องเสียกาษีในประเทศไทยจากเงินได้ที่ได้รับ ตามมาตรา 41 วรรคสอง
แห่งประมวลรัษฎากร ให้พิจารณาตามขั้นตอน ดังนี้

(1) ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณาข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียหายเป็นผู้อยู่ในประเทศไทยตามมาตรา 41 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร และเงินได้ดังกล่าว เป็นเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศคู่สัญญาฯ ที่ลงนามกับประเทศไทย และมีเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ถูกต้องหรือไม่

พิจารณาข้อเท็จจริง ครบถ้วนถูกต้อง

(2) ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณาต่อไปว่า ผู้เสียหายได้เสียภาษีจากเงินได้ดังกล่าวในประเทศคู่สัญญาฯ ที่ลงนามกับประเทศไทยไปแล้ว โดยมีหลักฐานการเสียภาษีเงินได้ในประเทศคู่สัญญาฯ ดังกล่าว จากเจ้าพนักงานฯ ผู้มีอำนาจในประเทศดังกล่าวมาแสดง

ผู้เสียหายแสดงหลักฐาน ครบถ้วนถูกต้อง

(3) ให้เจ้าพนักงานฯ ตรวจสอบว่า กรณีที่ผู้เสียหายได้เสียภาษีจากเงินได้ดังกล่าวในประเทศคู่สัญญาฯ ที่ลงนามกับประเทศไทยไปแล้ว โดยมีหลักฐานการเสียภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ ดังกล่าวจากเจ้าพนักงานฯ ผู้มีอำนาจในประเทศดังกล่าวมาแสดงนั้น เป็นการเสียภาษีที่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังกล่าวที่ให้อำนาจประเทศคู่สัญญาฯ นั้นจะกระทำได้

ใช่

(4) ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณาบทบัญญัติว่าด้วยการจัดภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ว่าเงินได้ดังกล่าว ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

4.1 กรณีวิธีเครดิตแบบธรรมดา ดูข้อ 4

4.2 กรณีวิธียกเว้น ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณายกเว้นภาษีจากเงินได้ดังกล่าว โดยไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้ในประเทศไทย ทั้งนี้ กรณีการยกเว้นดังกล่าว เงินได้ที่ได้รับการยกเว้นจะต้องถูกจัดเก็บภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ โดยปรากฏหลักฐานการเสียภาษีจากเงินได้ดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน หากเงินได้ดังกล่าว มิได้เสียภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ จะไม่มีประเด็นพิจารณาการใช้สิทธิบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ แต่อย่างใด

ไม่ใช่

เจ้าพนักงานฯ ปฏิเสธการให้สิทธิบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ โดยให้ผู้เสียหายดำเนินการติดต่อประเทศคู่สัญญาฯ เพื่อแก้ไขปัญหาให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ

6 การดำเนินการจัดการภาษีซ้อน กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้น ตามกฎหมายของประเทศไทย

กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในประเทศไทยจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ ตามมาตรา 66 แห่งประมวลรัษฎากร ให้พิจารณาตามขั้นตอน ดังนี้

(1) ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณาข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียภาษีเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย และมีเงินได้ส่วนใดที่เป็นเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และเกิดขึ้นในประเทศคู่สัญญา

พิจารณาข้อเท็จจริง ครบถ้วนถูกต้อง

(2) ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณาต่อไปว่า จำนวนที่ผู้เสียภาษีได้เสียภาษีจากเงินได้ดังกล่าวในประเทศคู่สัญญา เป็นการเสียภาษีที่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ และมีหลักฐานการเสียภาษีในประเทศดังกล่าวจากเจ้าพนักงานฯ ผู้มีอำนาจในประเทศดังกล่าวมาแสดงหรือไม่

ผู้เสียภาษีแสดงหลักฐาน ครบถ้วนถูกต้อง

(3) ให้เจ้าพนักงานฯ ตรวจสอบว่า กรณีที่ผู้เสียภาษีได้นำภาษีที่เสียจากเงินได้ดังกล่าวในประเทศคู่สัญญา มารับรู้เป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในประเทศไทยหรือไม่ หรือ ได้รับการยกเว้นภาษีอากรตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 300) หรือได้รับการยกเว้นตามมาตรา 5 วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 10) หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่

ไม่มีประเด็นพิจารณาการใช้สิทธิบรรเทาภาระภาษีซ้อนภายใต้สัญญาฯ สำหรับเงินได้ดังกล่าวแต่อย่างใด

(4) ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณาบทบัญญัติว่าด้วยการขจัดภาษีซ้อนภายใต้สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ว่าเงินได้ดังกล่าว ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

4.1 กรณีวิธีเครดิตแบบธรรมดา ดูข้อ 4

4.2 กรณีวิธียกเว้น ให้เจ้าพนักงานฯ พิจารณายกเว้นภาษีจากเงินได้ดังกล่าว โดยไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้ในประเทศไทย

7 วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิต เพื่อส่งเสริมการลงทุน (Tax Sparing Credit)

วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตเพื่อการลงทุน หรือ Tax Sparing Credit ใช้ในกรณีผู้เสียภาษีที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ได้รับการยกเว้นภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนของประเทศคู่สัญญาฯ ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันที่ลงนามในสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ดังกล่าว โดยจำนวนเครดิตภาษีที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อยกเว้นภาษีเงินได้ในประเทศไทยนั้น จะขยายความให้รวมถึงจำนวนภาษีเงินได้ซึ่งควรจะได้ชำระภายใต้กฎหมายของประเทศคู่สัญญาฯ ถ้าภาษีเงินได้นั้น มิได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนของประเทศคู่สัญญาฯ ซึ่งมีผลบังคับใช้ในวันที่ลงนามในสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ด้วย (แม้ไม่ได้มีการจัดเก็บภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ จากเงินได้ดังกล่าวแต่อย่างใด)

กรณีดังกล่าว ผู้เสียภาษีที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และได้รับการยกเว้นภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนของประเทศคู่สัญญาฯ ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันที่ลงนามในสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นั้น หากต้องการได้รับ

เครดิตโดยวิธีเครดิตเพื่อการลงทุน ต้องเตรียมเอกสารเพิ่มเติมที่แสดงอย่างชัดเจนถึงรายละเอียดของสิทธิในการได้รับยกเว้นภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ และระยะเวลาที่ได้รับสิทธิดังกล่าวตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนของประเทศคู่สัญญาฯ ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันที่ลงนามในสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เช่น บัตรส่งเสริมการลงทุน รวมถึงเอกสารแสดงถึงจำนวนภาษีเงินได้ซึ่งควรจะได้ชำระภายใต้กฎหมายของประเทศคู่สัญญาฯ ในรอบระยะเวลาบัญชีหรือปีภาษีที่เกี่ยวข้อง ถ้าภาษีเงินได้นั้น มิได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนของประเทศคู่สัญญาฯ ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันที่ลงนามในสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ นี้ด้วย หลักฐานดังกล่าวต้องจัดทำโดยหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีอากรภายใต้สัญญาว่าด้วยการเก็บภาษีซ้อนฯ ของประเทศคู่สัญญาฯ โดยตรง ในกรณีที่หนังสือรับรองจัดทำเป็นภาษาต่างประเทศ ให้จัดทำคำแปลเป็นภาษาไทยกำกับพร้อมกัน โดยให้มีการรับรองความถูกต้องสำหรับการแปลจากหน่วยงานราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในนามของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยประจำประเทศคู่สัญญาดังกล่าว เช่น สถานทูต หรือสถานกงสุลไทยในประเทศคู่สัญญานั้น ๆ

ตัวอย่างที่ 8

บริษัท ก เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย หากรอบระยะเวลาบัญชี 2550 บริษัท ก ได้รับเงินปันผลที่จ่ายจากบริษัท A ซึ่งเป็นบริษัทลูกของบริษัท ก ในประเทศเวียดนามจำนวน US\$ 200,000.00 (หากอัตราแลกเปลี่ยน US\$ 1 เท่ากับ 40.00 บาท เท่ากับจำนวน 8,000,000.00 บาท) โดยเงินปันผลดังกล่าวมีภาวะภาษีหัก ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 10 อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกิจการของบริษัท A ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศเวียดนาม มีผลให้เงินปันผลดังกล่าวได้รับการยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่ายทั้งจำนวน บริษัท ก มีรายได้จากการประกอบกิจการในประเทศไทย จำนวน 100,000,000.00 บาท มีรายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร 20,000,000.00 บาท และอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยคือ ร้อยละ 30 ของกำไรสุทธิ

ขั้นตอนที่ 1

รอบระยะเวลาบัญชี 2550 บริษัท ก รับรู้รายได้จำนวน	108,000,000.00 บาท
หัก รายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร	<u>20,000,000.00 บาท</u>
กำไรสุทธิ	88,000,000.00 บาท
ภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทย ร้อยละ 30	<u>26,400,000.00 บาท</u>

หากสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม กำหนดให้วิธีการจัดภาษีซ้อนเป็นวิธีเครดิตแบบธรรมดา บริษัท ก จะไม่สามารถนำเครดิตภาษีที่คำนวณได้ตามข้อว่า

ด้วยวิธีการจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ มายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว เนื่องจากเงินปันผลดังกล่าว ไม่มีภาวะภาษีในประเทศคู่สัญญาฯ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏว่า สัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม กำหนดให้วิธีการจัดภาษีซ้อนเป็นวิธีเครดิตเพื่อการลงทุน บริษัท ก ต้องคำนวณเครดิตเพื่อการลงทุน ทั้งนี้ ตามข้อว่าด้วยวิธีการจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ มายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว ดังนี้

ขั้นตอนที่ 2

บริษัท ก คำนวณจำนวนเครดิตตามข้อว่าด้วยวิธีการจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว

$$\begin{aligned}\text{จำนวนเครดิต} &= \frac{\text{เงินได้จากประเทศคู่สัญญาฯ} \times \text{ภาษีที่คำนวณได้ในประเทศไทย}}{\text{เงินได้รวมจากทุกแหล่งเงินได้}} \\ &= \frac{8,000,000.00 \times 26,400,000.00}{108,000,000.00} \\ &= 1,956,000.00 \text{ บาท}\end{aligned}$$

บริษัท ก มีสิทธินำจำนวนเครดิตที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการ
ขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมา
ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว
ได้สูงสุดไม่เกินจำนวน 1,956,000.00 บาท แต่เนื่องจาก บริษัท ก ได้รับ
เงินปันผลจำนวน 8,000,000.00 บาท ซึ่งได้รับยกเว้นภาระภาษีหัก ณ
ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 10 จึงถือได้ว่ามีภาษีที่พึงชำระแต่ไม่ได้ชำระเนื่องจาก
ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศเวียดนาม จำนวน 800,000.00 บาท
ดังนั้น บริษัท ก จึงมีภาษีเงินได้ต้องชำระในประเทศไทยสำหรับรอบระยะ
เวลาบัญชีดังกล่าว ลดลงจากจำนวน 26,400,000.00 บาท เหลือ
25,600,000.00 บาท (26,400,000.00 บาท - 800,000.00 บาท)

อย่างไรก็ตาม หากบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนฯ ได้จำกัดเพดานจำนวนเครดิตทั้งกรณีวิธีการเครดิตแบบธรรมดา
และวิธีการเครดิตเพื่อการลงทุนว่ารวมกันต้องไม่เกินร้อยละเท่าใดของเงิน
ได้ที่ได้รับจากประเทศคู่สัญญา ดังกล่าวแล้ว จำนวนเครดิตภาษีทั้งสิ้น
ที่อาจนำมาหักได้ต้องไม่เกินกว่าที่บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการ
เก็บภาษีซ้อนฯ ได้กำหนดไว้

8 วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตสำหรับภาษี ที่เก็บจากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล ในประเทศคู่สัญญา (Underlying Tax Credit)

วิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บจากกำไร
ของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศคู่สัญญา หรือ Underlying Tax
Credit ใช้ในกรณีที่ผู้เสียภาษีเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย (ในทางปฏิบัติ
บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ มักกำหนดให้ผู้รับ
เงินปันผลเป็นบริษัทมากกว่ากรณีบุคคลธรรมดา) ได้รับเงินปันผลที่จ่ายโดย
บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญา และภายใต้ข้อเท็จจริงว่าผู้รับ
เงินปันผลดังกล่าว เป็นเจ้าของไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออก
เสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลหรือของหุ้นทั้งหมดที่ออกโดยบริษัทนั้น
จำนวนวิธีการให้เครดิตนั้น จะต้องคำนึงถึงภาษีเงินได้ที่พึงชำระโดยบริษัท
ที่จ่ายเงินปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายเงินปันผลนั่นเอง ทั้งนี้ ให้เป็น
ไปตามบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ในแต่ละ
ฉบับ ว่าครอบคลุมถึงวิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บ
จากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศคู่สัญญา ด้วยหรือไม่

ในกรณีบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ
ในแต่ละฉบับกำหนดวิธีการขจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บ
จากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศคู่สัญญา แล้ว จำนวนภาษี
เงินได้ที่พึงชำระโดยบริษัทที่จ่ายเงินปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่าย

เงินปันผลดังกล่าวซึ่งถือเป็นเครดิตภาษีสำหรับผู้เสียภาษีที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยนั้นต้องนำมารวมคำนวณเป็นรายได้ในการคำนวณกำไรสุทธิในประเทศไทยของผู้เสียภาษีนั้นด้วย ตามตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 9

บริษัท ก เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไทย เป็นเจ้าของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัท A ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศญี่ปุ่นในจำนวนร้อยละ 30 ทหารอบระยะเวลาบัญชี 2550 บริษัท ก รับรู้รายได้จำนวน 170,000,000.00 บาท โดยแบ่งเป็นรายได้จากการประกอบกิจการในประเทศไทย จำนวน 100,000,000.00 บาท มีรายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร 40,000,000.00 บาท และมีรายได้จากเงินปันผลที่จ่ายจากประเทศญี่ปุ่นโดยบริษัท A จำนวน 70,000,000.00 บาท มีจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายจากเงินปันผลที่ถูกหักไว้ในประเทศญี่ปุ่น 7,000,000.00 บาท (อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ทั้งในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น คือ ร้อยละ 30 ของกำไรสุทธิ)

ขั้นตอนที่ 1

หากปรากฏว่า บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ ระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น กำหนดให้ใช้วิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บจากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศคู่สัญญาด้วยแล้ว บริษัท ก ต้องคำนวณจำนวนเครดิตภาษีในกรณีกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศญี่ปุ่น โดยนำอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลใน

ประเทศคู่สัญญา (เท่ากับ 30) ทหารด้วยผลต่างระหว่าง 100 ลบด้วยอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลนั้น ได้ผลลัพธ์เท่าใดนำมาคูณกับเงินปันผลที่ได้รับ

$$\begin{aligned} & \text{ดังนั้น} \quad \frac{30}{100 - 30} \times 70,000,000.00 \text{ บาท} \\ & = 30,000,000.00 \text{ บาท} \end{aligned}$$

จำนวนเครดิตภาษีในกรณีกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศญี่ปุ่นที่คำนวณได้ดังกล่าว ให้บริษัท ก นำมารับรู้เป็นรายได้ในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยด้วย

รอบระยะเวลาบัญชี 2550 บริษัท ก รับรู้รายได้จำนวน	200,000,000.00 บาท
หัก รายจ่ายที่ไม่ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร	40,000,000.00 บาท
กำไรสุทธิ	160,000,000.00 บาท
ภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทย ร้อยละ 30	48,000,000.00 บาท

ขั้นตอนที่ 2

บริษัท ก คำนวณจำนวนเครดิตตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว

$$\begin{aligned} \text{จำนวนเครดิต} &= \frac{\text{เงินได้จากประเทศคู่สัญญา} \times \text{ภาษีที่คำนวณได้ในประเทศไทย}}{\text{เงินได้รวมจากทุกแหล่งเงินได้}} \\ &= \frac{100,000,000.00 \times 48,000,000.00}{200,000,000.00} \\ &= 24,000,000.00 \text{ บาท} \end{aligned}$$

บริษัท ก มีสิทธินำจำนวนเครดิตที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการ
ขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมา
ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวได้
ตามความเป็นจริงแต่ไม่เกินกว่าจำนวน 24,000,000.00 บาท

บริษัท ก มีจำนวนภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้ล่วงหน้า
7,000,000.00 บาท รวมกับจำนวนเครดิตภาษีในกรณีกำไรของบริษัทผู้จ่าย
เงินปันผลในประเทศญี่ปุ่นที่คำนวณได้ 30,000,000.00 บาท รวมจำนวน
37,000,000.00 บาท แต่เนื่องจาก บริษัท ก มีสิทธินำจำนวนเครดิต
ที่คำนวณได้ตามข้อว่าด้วยวิธีการขจัดภาษีซ้อนแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้น
การเก็บภาษีซ้อนฯ เพื่อนำมายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยใน
รอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวได้ตามความเป็นจริงแต่ไม่เกินกว่าจำนวน
24,000,000.00 บาท ดังนั้น บริษัท ก จึงมีภาษีเงินได้ต้องชำระในประเทศ
ไทยจำนวน 24,000,000.00 บาท โดยคำนวณจาก (48,000,000.00 บาท –
24,000,000.00 บาท)

อย่างไรก็ตาม หากบทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนฯ ได้จำกัดเพดานจำนวนเครดิตทั้งกรณีวิธีการเครดิตแบบธรรมดา
และวิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บจากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลใน
ประเทศคู่สัญญาฯ ว่ารวมกันต้องไม่เกินร้อยละเท่าใดของเงินได้ที่ได้รับ
จากประเทศคู่สัญญาฯ ดังกล่าวแล้ว จำนวนเครดิตภาษีทั้งสิ้นที่อาจนำมา
หักได้จะต้องไม่เกินกว่าที่บทบัญญัติแห่งสัญญาว่าด้วยการเว้นการเก็บภาษี
ซ้อนฯ ได้กำหนดไว้

ภาคผนวก ก. รายชื่อประเทศคู่สัญญา (จัดเรียงตามพยางค์บน:ภาษาไทย)

ประเทศไทยได้ลงนามอนุสัญญาฯเชื่อมกับประเทศ ดังต่อไปนี้

ประเทศ อนุสัญญาฯพหุilateral ปีภาษีที่พหุilateral หมายเหตุ

1	เกาหลีใต้	29 มิถุนายน 2550	1 มกราคม 2551	
2	แคนาดา	16 กรกฎาคม 2528	1 มกราคม 2528	
3	คูเวต	25 เมษายน 2549	1 มกราคม 2550	
4	จีน	29 ธันวาคม 2529	1 มกราคม 2530	แก้ไขเพิ่มเติมโดยทางหนังสือ
5	ชิลี	5 พฤษภาคม 2553	1 มกราคม 2554	
6	เขต	14 สิงหาคม 2538	1 มกราคม 2539	
7	เซเชลส์	13 มีนาคม 2549	1 มกราคม 2550	
8	ไซปรัส	4 เมษายน 2543	1 มกราคม 2544	
9	ญี่ปุ่น	30 สิงหาคม 2533	1 มกราคม 2534	
10	เดนมาร์ก	12 กุมภาพันธ์ 2542	1 มกราคม 2543	อนุสัญญาฉบับเดิม มีผลทางภาษี จนถึง วันที่ 31 ธ.ค. 42
11	ไต้หวัน	19 ธันวาคม 2555	1 มกราคม 2556	
12	ตุรกี	13 มกราคม 2548	1 มกราคม 2549	
13	นอร์เวย์	29 ธันวาคม 2546	1 มกราคม 2547	อนุสัญญาฉบับเดิม มีผลทางภาษี จนถึง วันที่ 31 ธ.ค. 46
14	นิวซีแลนด์	14 ธันวาคม 2541	1 มกราคม 2542	
15	เนเธอร์แลนด์	9 มิถุนายน 2519	1 มกราคม 2519	
16	เนปาล	14 กรกฎาคม 2541	1 มกราคม 2542	
17	บาเรนห์	27 ธันวาคม 2546	1 มกราคม 2547	
18	บังคลาเทศ	9 กรกฎาคม 2541	1 มกราคม 2542	
19	บัลแกเรีย	13 กุมภาพันธ์ 2544	1 มกราคม 2545	
20	เบเลียม	28 ธันวาคม 2523	1 มกราคม 2523	
21	ปากีสถาน	7 มกราคม 2524	1 มกราคม 2522	
22	โปแลนด์	13 พฤษภาคม 2526	1 มกราคม 2526	
23	ฝรั่งเศส	29 สิงหาคม 2518	1 มกราคม 2518	ภาษีหัก ณ ที่จ่าย 29 ส.ค. 18 แก้ไข เพิ่มเติมโดยทางหนังสือ

ประเทศไทยได้อาณาเขตจากอนุสัญญาภาษาชื่อกับประเทศ ดังต่อไปนี้

ประเทศ อนุสัญญาปารีสฉบับแก้ไข ปีภาษีที่พลใช้บังคับ หมายเลข

24	พม่า	15 สิงหาคม 2554	1 มกราคม 2555
25	ฟินแลนด์	26 กุมภาพันธ์ 2529	1 มกราคม 2530
26	ฟิลิปปินส์	11 เมษายน 2526	1 มกราคม 2526
27	มอริเชียส	10 มิถุนายน 2541	1 มกราคม 2542
28	มาเลเซีย	2 กุมภาพันธ์ 2526	1 มกราคม 2526
29	ยูเครน	24 พฤศจิกายน 2547	1 มกราคม 2548
30	เยอรมัน	4 ธันวาคม 2511	1 มกราคม 2510
31	รัสเซีย	15 มกราคม 2552	1 มกราคม 2553
32	โรมาเนีย	13 เมษายน 2540	1 มกราคม 2541 ภาษีหัก ณ ที่จ่าย 1 มิ.ย. 41
33	ลักเซมเบิร์ก	22 มิถุนายน 2541	1 มกราคม 2542
34	ลาว	23 ธันวาคม 2540	1 มกราคม 2541
35	เวียตนาม	31 ธันวาคม 2535	1 มกราคม 2536
36	ศรีลังกา	12 มีนาคม 2533	1 มกราคม 2534
37	สเปน	16 กันยายน 2541	1 มกราคม 2542
38	สวิสเซอร์แลนด์	19 ธันวาคม 2539	1 มกราคม 2540
39	สวีเดน	26 กันยายน 2532	1 มกราคม 2533
40	สหรัฐอเมริกา	15 ธันวาคม 2540	1 มกราคม 2541
41	สิงคโปร์	27 เมษายน 2519	1 มกราคม 2519
42	สโลเวเนีย	4 พฤษภาคม 2547	1 มกราคม 2548
43	ออสเตรเลีย	27 ธันวาคม 2532	1 มกราคม 2533
44	ออสเตรีย	1 กรกฎาคม 2529	1 มกราคม 2529
45	อังกฤษ และ ไอร์แลนด์เหนือ	20 พฤศจิกายน 2524	1 มกราคม 2524
46	อาร์เมเนีย	12 พฤศจิกายน 2545	1 มกราคม 2546
47	อิตาลี	31 พฤษภาคม 2523	1 มกราคม 2521 แก้ไขเพิ่มเติมโดยทางหนังสือ
48	อินเดีย	13 มีนาคม 2529	1 มกราคม 2530
49	อินโดนีเซีย	23 ตุลาคม 2546	1 มกราคม 2547

ประเทศไทยได้ลงนามอนุสัญญาภาษีซ้อนกับประเทศ ดังต่อไปนี้

ประเทศ	อนุสัญญาฯ ภาษีซ้อนกับ	ปีภาษีที่บังคับใช้กับ	หมายเหตุ
50 อิตาลี	24 ธันวาคม 2539	1 มกราคม 2540	
51 อุซเบกิสถาน	21 กรกฎาคม 2542	1 มกราคม 2543	ภาษีหัก ณ ที่จ่าย 1 ก.พ. 44
52 อเมริกาใต้	28 ธันวาคม 2543	1 มกราคม 2544	
53 แอฟริกาใต้	27 สิงหาคม 2539	1 มกราคม 2540	
54 โอมาน	27 กุมภาพันธ์ 2547	1 มกราคม 2548	
55 ยังกาเรีย	16 ตุลาคม 2532	1 มกราคม 2533	
56 ฮองกง	7 ธันวาคม 2548	1 มกราคม 2549	

No.....

(Address).....

.....

.....

Tel :.....

Fax :.....

..... , 19....

Certificate of Residence (for individuals)

To whom it may concern :

Name of Taxpayer :(1).....

.....

Address :(2).....

.....

Tax Reference No. :(3).....

In compliance with the Convention between the Kingdom of Thailand and(4)..... for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income, we hereby certify that the above person is a resident of Thailand for tax purpose in taxable year.....(5).....

This certificate is issued upon the request of the above taxpayer for whatever legal purpose it may serve.

Signature.....

Position.....

No.....

(Address).....

.....

.....

.....

Tel :.....

Fax :.....

..... , 19....

Certificate of Residence (for companies)

To whom it may concern :

Name of Company :(1).....

.....

Address :(2).....

.....

Tax Reference No. :(3).....

In compliance with the Convention between the Kingdom of Thailand and(4)..... for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income, we hereby certify that the above company is a resident of Thailand for tax purpose. The company is incorporated and taxable under the law of Thailand since the year(5)..... and has already filed income tax return for the taxable year(6).....

This certificate is issued upon the request of the above taxpayer for whatever legal purpose it may serve.

Signature.....

Position.....

No.....

(Address).....

.....
.....
.....

Tel :

Fax :

..... , 19....

Non-Resident Withholding Tax Certificate

To whom it may concern:

Description of Income	(1)
Name and address of person from whom tax was withheld	(2)
Name and address of withholding agent	(3)
Amount of gross income and date of payment	(4)
Amount of tax withheld and date of tax payment	(5)
Relevant provisions of law	(6)

I hereby certify that the amount of tax withheld shown above has been paid to the Revenue Department of Thailand. This certificate is issued upon the request of the above taxpayer for whatever legal purpose it may serve.

Signature.....

Position.....

No.....

(Address).....

.....
.....
.....

Tel :

Fax :

..... , 19....

Income Tax Payment Certificate (for companies)

To whom it may concern:

Taxpayer name and address	(1)
Amount of net profits	(2)
Amount of tax paid and date of payment	(3)
Accounting period	(4)
Relevant provisions of law	(5)

I hereby certify that the Thai Revenue department has received income tax from the above taxpayer.

This certificate is issued upon the request of the above taxpayer for whatever legal purpose it may serve.

Signature.....

Position.....

